

Makić

list učenika

OŠ Mihovil Pavlek Miškina Delekovec

broj 15 – lipanj 2016.

V Delekovcu sem se rodil,
v Koprivnici v školu hodil,
a već puno let
Zagreb je moj celi svet!

Crveni su!**Ruke suhe, stare, ižuljane,****Vjetrom išibano lice.****E, težak je život seljaka,****Nikad teže bilo nije.****Iskra nade umornog oka,****Miluje ljepotu prirode.****Ali umorna ruka****Korov vidi u ljepoti****Olako ga bije,****Vjek života kratki****Iščeznu još jedno srce.**

skupni rad 8.b r.

DRAGI NAŠI, VJERNI ČITATELJI !

Pred vama je još jedna razglednica s našeg putovanja školskom godinom. Bili smo posvuda, vidjeli svega, obogatili se mnogim iskustvima. Samo dio toga uvrstili smo u ovaj broj školskog lista. Godina za nama bila je

vrlo uspješna što se tiče natjecanja, jer smo i ove godine, iako mala škola, po drugi puta sudionici na državnoj razini. Zavirili smo u prošlost, posjetili učiteljice u mirovini i saznali mnoge zanimljivosti o školi i učenicima nekada.

Godina je ovo i gubitaka, zauvijek nas je napustio naš rođeni Đelekovčan, književnik i prijatelj Pajo Kanižaj, kome smo i posvetili ovaj broj *Makića*. Cijele smo godine marljivo radili, pa vam donosimo samo neke od ostvarenih projekata. Predstavljamo vam i našu zadrugu *Mak*, koja je vrlo mlada, ali vrlo uspješna. Tradicionalno se opraštamo od osmaša prisjećajući se njihovog osnovnoškolskog života i predstavljamo učenicu osmog razreda, Martinu Hunjadi.

Ovo je samo mali dio onoga što vas očekuje na sljedećim stranicama, a još više vijesti i zanimljivosti, uz većinu literarnih i likovnih radova učenika, pronaći ćete na web stranici naše škole.

Uredništvo

MAKIĆI - list učenika OŠ Mihovil Pavlek Miškina Đelekovec broj 15, lipanj 2016. g.

NAKLADNIK:

OŠ Mihovil Pavlek Miškina Đelekovec, Mirka Viriusa 28
tel. (048) 221-543, 221-544, fax: 834-002
e-mail: osnovna.skola.mihovil.pavlek.miskina@kc.t-com.hr

ZA NAKLADNIKA: Ravnateljica škole Sonja Vuljak

GLAVNA UREDNICA: Vanja Raletić, dipl. učiteljica

UREDNIŠTVO:

Sonja Vuljak, ravnateljica,
Mario Crmk, Ana-Marija Friščić, Jelena Porić,
Stjepan Juras, Ana Puhar, Denis Samošćanec (8. r.)

NASLOVNICA:

Dizajn: Dijana Pleadin, knjižničarka

NAKLADA: 100 primjeraka

PRIPREMA I TISAK: Tiskara Rihtarić, Koprivnica

SADRŽAJ

2	UVODNIK
3	IZDVOJENO IZ SADRŽAJA
4	OBILJEŽILI SMO
5	Vijesti iz škole
6	PUTOVALI SMO
8	NAŠI USPJEŠI
9	NAUČENICI
10	ZAVIRIMO U POVIJEST
12	PREDSTAVLJAMO PRVI RAZRED
13	PŠ IMBriovec
14	TEMA BROJA: PAJO KANIŽAJ
16	PROJEKTI
19	PREDSTAVLJAMO UČENIĆU OSMOG RAZREDA
20	RAZREDNA PUTOVANJA
21	MOJ PUTOPIS
22	UČENIČKA ZADRUGA „MAK“
24	OSMAŠI
26	FOTO-STRIP
27	ZABAVNA STRANICA

18 PROJEKTI I RAZNE AKTIVNOSTI

Noć knjige, Sigurno surfaj, ČMUOS, Dan Roma, Živim svoj zavičaj...

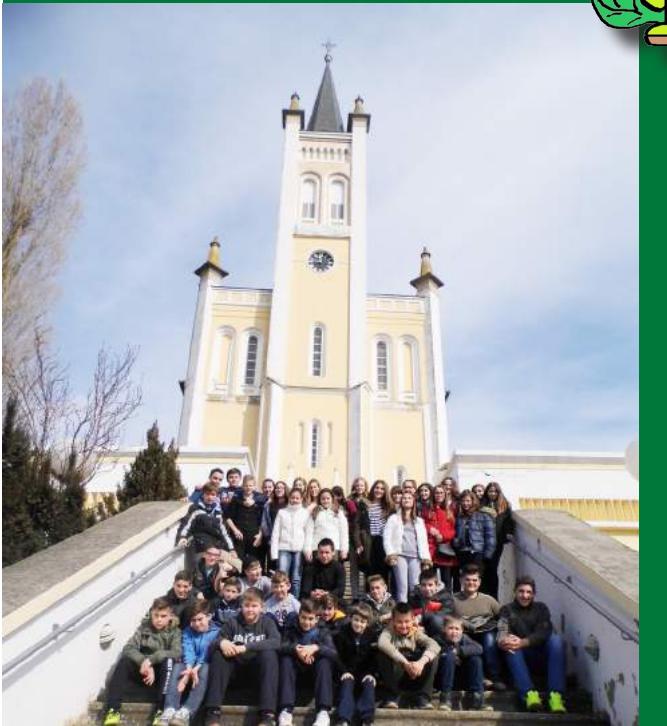
14 TEMa BROJA

U spomen... Pajo Kanižaj

6 PUTUJEMO

Koprivnica, Kalinovac, Molve, Karlovac, Ozalj, Krašograd...

17 POSJEĆUJEMO STARIJE I NEMOĆNE

U sklopu projekta *Volontiraj, pomozi i osjeti ponos!*

5 RADIMO CIJELU GODINU

Oslikavamo zidove, čitamo vrtićancima, sadimo stabla, recikliramo...

22 ZADRUGARI

Aktivno sudjelujemo u radu zadruge, uz pomoć vanjskih suradnika i roditelja

Izdvojeno iz sadržaja

HRVATSKI I SVJETSKI DAN KRAVATE

16. 10. 2015. u našoj je školi obilježen Dan kravate koji se u Hrvatskoj obilježava 18.10. Na taj dan kravate postaju najvažniji odjevni predmeti, a slavi se još od 2003. g., kada je prvi put izvedena spektakularna instalacija „Kravata oko Arene u Puli“.

Kravata je od davnina u Hrvata dio narodne nošnje, a nosili su je i hrvatski vojnici koji su u prošlosti ratovali diljem Europe.

S kravatama

Hrvati su izuzetno ponosni na taj odjevni predmet koji se nosi svugdje u svijetu, a ponosni su bili i naši učenici koji su čitav nastavni dan proveli noseći kravatu oko vrata. Njima su se pridružili i učitelji, ravnateljica, pedagoginja, spremičice, kuharice, tajnica i računovođa.

Kravatu je oko vrata dobio i Mihovil Pavlek Miškina na svojoj bisti ispred škole.

PLODOVI DOBROTE

Ove smo godine odlučili Dan kruha i zahvalnosti proslaviti u župnoj crkvi u Đelekovcu. Zamirisali su slatko-slani uradci naših baka i mama na pripremljenim stolovima u crkvi već prije mise, a svečano je bilo za vrijeme mise uz pjesme i recitacije koje su izvela djeca.

Nakon zahvale za darove koje primamo od Gospoda i blagoslova svih krušnih proizvoda, uslijedilo je zajedničko blagovanje i druženje uz mirisni stol. Osobito nas je razveselilo što smo kolačima, kruhom i pecivima mogli, nakon mise, razveseliti stare i nemoćne osobe u Đelekovcu koje ne mogu izlaziti iz svojih domova ili spravljati krušne proizvode.

Njima smo donijeli dar kruha, a ono što smo zauzvrat dobili veće je od svakog darivanja.

U crkvi

OBITELJ JE TEMELJ

U petak, 13. 5. 2016. veselo je s mamama i tatama proslavljen Dan obitelji koji se u svijetu obilježava 15. 5. 2016. Ideja je učitelja bila da se okupimo s roditeljima i djecom i da se zajedno podružimo u igri i smijehu. Tako je i bilo. Zadovoljstvo se primjećivalo na licima roditelja i djece jer zajedno su sudjelovali u kvizu, a roditelji su dobili listice s lijepim mislima o obitelji. I jedni i drugi shvatili su kako je obitelj najvažnija, a to su poručila i djeca u kratkom programu kojega su pripremili učenici nižih i viših razreda. U kvizu međusobnog poznavanja roditelja i djece najviše je bodova osvojila obitelj Matotan - mama Tamara i troje djece.

Roditelji su na kraju dobili "krišku" papirnate torte u kojima su bili kuponi za određene poslove koje dijete može napraviti umjesto nekog člana obitelji te su svi sretni pošli svojim domovima noseći u srcima krasne osjećaje za vlastitu obitelj.

Svima želimo skladan, uravnotežen i harmoničan obiteljski život, jer međusobna ljubav i povjerenje izvanredno pozitivno djeluju na oblikovanje mladog čovjeka.

Obilježili smo

Obrtnička škola za nas

Plodovi zemlje

Učenici naše Matične škole Đelekovec i Područne škole Imbriovec, izvanučioničkom – terenskom nastavom pod nazivom "Plodovi zemlje" 7.10.2015. godine, obilježili su Dane kruha i zahvalnosti za plodove zemlje. Obilježavanje Dana kruha u našoj školi je tradicija, a ove godine odlučili smo se za nešto drugačiji način slavljenja plodova zemlje.

Krenuli smo u posjet voćnjacima Jara u Novigradu Podravskom u kojima se uzgajaju sočne breskve, nektarine, višnje, trešnje, te razne sorte jabuka. O tome koliko su jabuke ukusne osvijedočili smo se kušajući domaću pitu od jabuka uz koju se savršeno uklapao hladno- prešani sok od jabuka! Put smo nastavili do OŠ "Prof. Blaž Mađer" Novigrad Podravski. Tamo nas je veselo i srdačno dočekala ravnateljica škole Lidija Peroš. Nakon dobrodošlice učenici naše škole su se kratko okrijepili, te krenuli u pripreme za sportski susret s učenicima domaćinima. Odigrane su prijateljske utakmice graničara i nogometnog, a zatim je uslijedio razgled škole. Ispraćeni smo uz pozive da ponovno dođemo i obećanje ravnateljice da će i oni doći u goste k nama! Tako smo u duhu zajedništva i prijateljstva obilježili međunarodni Dan djeteta. Našu terensku nastavu nastavili smo obilaskom pekare Dergez gdje su nas ljubazni djelatnici upoznali s proizvodnjom kruha, ukusnih peciva i raznih pekarskih proizvoda. Svojim opojnim mirisom, peciva su nas mamila već na samom ulazu pekare pa smo se silno razveselili slatkom poklončiću koji su nam pripremili kod izlaza. Vrhunac proslave Dana kruha i zahvalnosti bio je u nedjelju 11.10.2015. u našoj đelekovečkoj crkvi kod nedjeljne mise.

Učenici naše škole pripremili su kratki program, a roditelji su donijeli, u skladu sa svojim mogućnostima, krušni uradak te se tako s puno ljubavi i pažnje uključili u humanitarnu gestu darivanja starijih i nemoćnih osoba naše župe.

Možemo reći da je geslo ovogodišnje terenske nastave "Plodovi zemlje": Mirisno, fino, humano!

U voćnjaku jabuka

KALINOVAC

Sa zaštitnim kacigama u CPS Molve

Zanimljivo, poučno i veselo bilo je na terenskoj nastavi koju su učenici viših razreda proveli u Kalinovcu, Molvama, na Đurđevačkim pijescima i u Hlebinama. U sklopu nastave tehničke kulture, posjetili su tvrtku Rasco te upoznali njezinu djelatnost i aktivnosti, a posjetili su i CPS Molve. Na Đurđevačkim pijescima učenici su čuli zanimljivosti o tom području, bilnjom i životinjskom svijetu te se upoznali s posebnostima ovog prostora, kao dio nastave prirode, geografije i biologije. Vjerouačne sadržaje učenici su produbljivali posjetom molvarskoj crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije, dok su sadržaje likovne kulture proširivali posjetom Galeriji naivne umjetnosti Hlebine. Kad se tome pridoda jezično izražavanje o održanoj terenskoj nastavi na hrvatskom ili engleskom jeziku, nastavni će sadržaji ovoga dana biti potpuno zaokruženi i svrhoviti.

Na paviljonu u Koprivnici

KOPRIVNICA

23. veljače 2016.g. učenici nižih razreda naše Matične i Područne škole realizirali su, zajedno sa svojim učiteljicama, terensku nastavu kroz posjet Županiji, Gradskoj knjižnici i čitaonici „Fran Galović“ u Koprivnici, medicinskom i svjećarskom obrtu „Špičko“ te Muzeju grada Koprivnice. Cilj ovakve nastave bio je da učenici istraživanjem i prikupljanjem podataka o svom zavičaju u neposrednoj stvarnosti prošire svoja znanja o županiji i njenom središtu.

Terenska nastava je bila veoma zanimljiva i poučna. Između ostalog, naučili smo i shvatili da je ljubav prema zavičaju temelj ljubavi prema domovini i kako je vrlo važno čuvati uspomene na svoje pretke jer tako povezujemo prošlost, sadašnjost i budućnost i prenosimo ih na potomke.

IGRA nikad ne umara

Kojoj smo ljepši dar dragom nam planetu mogli pokloniti za rođendan od istraživanja njegove čudnovatosti na velikom ekološkom imanju najslađeg grada u Hrvatskoj - Krašograda?

Već je samo jutro u petak, 22. travnja, obećavalo prekrasan dan za učenike razredne nastave koji su se probudili ranije no inače i krenuli autobusom put općine Pisarovina. Posljednji kilometri pred samim odredištem dali su nam naslutiti da prefiks EKO zaista opravdava ime parka, a već i sam dolazak u park nadmašio je naša očekivanja.

Ljubazni domaćini priredili su nas slatki doček, a učenici su odmah vrlo odlučno zajahali mehaničke konjiće, muzli mehaničku kravicu, trčali Kraševu slatku alklu, vozili se u Kraš express vlakiću.

Dio parka u koji smo stigli vlakom bio je posebno dojmljiv jer su učenici imali prilike vidjeti, a i dodirnuti magarce, ponje, koze i kozliće te ovčice, a i upoznati neobičnu vrstu patuljastih svinja - vijetnamsku svinju koja odnedavno ima vrckave praščice. Prošetali smo i stajom s konjima u kojoj smo naišli i na mnogo manje životinje - kuniće. Od ovih, poprilično pitomih životinja, krenuli smo prema divljači, srnama i srndaćima koji su jedva dočekali par vlati trave kojima smo ih nahranili.

Posebno oduševljenje izazvala je vožnja brodićem po jezeru. Naoružani hrabrošću i čvrstim prslucima učenici su oplovili jezerce nekoliko puta, a onda već, pomalo gladni, krenuli na ručak.

Tanjuri su ubrzo bili prazni, a učenici vrlo nestrljivi oko novih zanimljivosti koje ih čekaju. Iako punih želučića, objeručke su prihvatali skakanje na trampolinu, povlačenje užeta, kao i skakanje u vrećama. Dječacima se ispunila i želja za igranjem nogometna na umjetnom travnjaku, a slobodno vrijeme učenici su iskoristili uživajući na raznim penjalicama, toboganim i ljudjačkama koji su također dio Ekoparka. Čitavo ovo slatko druženje završilo je potragom za kovčegom sa skrivenim slatkim blagom i nagradama u obliku čokoladica Životinjsko carstvo i Bananko.

Na putu kući neizostavno je bilo zaustavljanje u McDonaldsu jer kako drugačije završiti ovo slatko druženje nego finim sladoledom. Umorni i iscrpljeni, ali glavica i srdaca prepunih dojmova, vratili smo se kući u ranim večernjim satima.

Skakanje u vrećama

ČAROLIJA karlovačkog kraja

Već je sunčano jutro najavljivalo da će dan biti prekrasan i znali smo da ga trebamo dobro iskoristiti. Stoga smo krenuli na svoj isplanirani put – školski izlet u Ozlju, Krašić i Dubovac kod Karlovca. U ugodnom društvu vozača Sandija i turističkog pratitelja Damira, putovanje je od prvog trenutka bilo opuštajuće, veselo i puno iznenađenja.

U gradu Ozlju zadržali smo se najduže. Već sam prilaz Starom gradu – dvorcu mamio je naše uzdahe. Oduševila nas je priroda, očaravajući vidici i sama građevina koja je danas u vlasništvu Družbe braće hrvatskog zmaja. Saznali smo mnogo o obitelji Zrinskih i Frankopana, načinu života i graditeljstvu onog doba te se nismo mogli prestati diviti. U istom je gradu i hidroelektrana Munjara, građena 1907. i 1908. godine, u to vrijeme druga hidroelektrana u Europi (prva je bila u Šibeniku), a treća u svijetu, a koja još i danas radi. Obišli smo i njeno postrojenje.

U blizini Ozlja je mjesto Krašić, poznato zbog čak četvorice biskupa i kardinala: Alojzija Stepinca, Franje Kuharića, Jurja Jezerinca i Josipa Mrzljaka. U mjesnoj crkvi dočekao nas je župnik te nas ukratko proveo kroz život Blaženog Alojzija Stepinca.

Sredinom poslijepodneva provozali smo se kroz Karlovac i uputili se prema Starom gradu Dubovcu koji se nalazi na uzvisini. I odavde su se na sve četiri strane svijeta pružali nezaboravni vidici s kule dubovečkog dvorca, a koje ćemo dugo nositi u svojim očima i srcima.

Sretni i ispunjeni zadovoljstvom zbog tako krasno provedenog dana, uputili smo se prema svome zavičaju uz nezaobilaznu pjesmu u autobusu. Da raspoloženje bude na visini, učitelji su za učenike pripremili kviz o poznавanju Karlovca i okolice u kojem su se svi zabavili.

Ispunjeni svim ovim lijepim osjećajima i novim iskustvima, svi smo poželjeli još ovakvih druženja i putovanja.

Kraševa slatka alka

U Ozlju...

...Krašiću...

...i Dubovcu

PREDSTAVLJAMO NAŠU NOVU PEDAGOGINU ENU SULIMENEC:

Bila jednom jedna djevojčica

Pedagoginja Ena

Bila jednom jedna djevojčica. Njezina je sestra jako željela imati sestrice pa su joj roditelji odlučili ispuniti želju. Djevojčica se rodila jednog lijepog dana u mjesecu listopadu 1988. godine u Koprivnici. Kada su je roditelji dovezli kući u Đurđevac, njezina je sestra bila presretna! Djevojčica je odmalena voljela slušati priče. Majka joj je prije spavanja uvijek pročitala jednu slikovnicu, a kada joj je sestra naučila čitati i ona bi im se ponekad pridružila. Kako je djevojčica rasla, voljela se igrati učiteljice. Na njezinu su nastavu dolazila djeca iz ulice. Nije ih bilo mnogo, ali su bili jako dobri učenici. Slušali su je i marljivo izvršavali sve zadatke koje im je dala. Prolazilo je vrijeme i djevojčica je krenula u 1. razred. Uživala je u glazbenom i likovnom, a najbolji predmet bio joj je hrvatski. Matematika ju baš nije pretjerano zanimala, ali potrudila se i oko nje. Brzo je prošla osnovna škola i djevojčica je postala djevojka koja je upisala opću gimnaziju. Voljela je čuvati susjedima djecu pa se tako u njezinu dvorištu često našlo djece razne dobi. Nije se ni snašla,

a već je bio kraj srednje škole i morala je odabratи svoje zanimanje. Odmah se sjetila svoje igre učiteljice, svoje ljubavi prema radu s djecom i poslovice koja joj je, otkada ju je čula, odzvamala u glavi: Jedini način da napraviš nešto doista veliko u životu jest da voliš to što radiš. Nije bilo upitno. Odlučila se za studij hrvatskoga jezika i književnosti jer je ljubav prema knjizi nikada nije napustila te studij pedagogije jer je uživala u radu s djecom. Upisala je Filozofski fakultet u Osijeku i tamo upoznala četiri divne prijateljice koje su je iznenadile jer su bile slične u svemu što vole i rade. Iako joj je bilo teško zbog toga što nije sa svojom obitelji i u svom rodnom kraju, njezine su se prijateljice potrudile da joj vrijeme studiranja bude zaista jedan od naljepših perioda u životu. Diplomirala je 2012. godine i vratila se u svoj rodni grad Đurđevac. Radila je u školama u Virju i Sokolovcu, predavala hrvatski i bila pedagoginja, a trenutno radi kao pedagoginja u dvije škole i to u Ferdinandovcu i Đelekovcu. Rad na dvije škole nikako nije lagan, ali obogatila je svoj život s dvije nove obitelji. Škola u Ferdinandovcu, kao i škola u Đelekovcu, dvije su obitelji koje, osim pametnih, sposobnih, pristojnih i dragih učenika, imaju i divne kolege koje sada ova djevojčica s početka priče može zvati, ne samo svojim kolegama, već i svojim prijateljima.

Ona se zove Ena Sulimanec i ovo je bila njezina priča koja još uvijek piše svoje stranice.

NAŠI USPJEŠI

Mario

ENGLESKI JEZIK

Mario Cmrk, 8.a r.

8. mjesto na
županijskom
natjecanju

POVIJEST

Mario Cmrk, 8.a r.

4. mjesto na županijskom natjecanju

Stjepan Juras, 8.b r.

12. mjesto na županijskom natjecanju

Mario i Stjepan

Vjeronaučna grupa

VJERONAUČNA OLIMPIJADA

Paula Mađerić, Fran Puklavec, 7. r.,
Ana Puhar, Stjepan Juras, 8.b r.

4. mjesto na biskupijskom natjecanju

LiDraNo

ANA PUHAR SUDJELOVALA NA DRŽAVNOJ SMOTRI LIDRANO 2016.

Izniman uspjeh i puno veselja donijela je u našu malu školu učenica 8.razreda Ana Puhar, koja je na Županijskoj smotri stvaralaštva LiDraNo 2016. briljirala izvedbom Miškinine pjesme "Vi" te je jedina od osnovnoškolaca upućena na državnu razinu ove smotre koja je održana u Šibeniku od 4.4.do 6.4.2016.

Ana se prezentirala u kategoriji dramsko-scenskog stvaralaštva (pojedinačni nastup - kazivanje poezije), te nakon što je oduševljavala stručni žiri, dobila je pozitivne kritike i korisne smjernice za daljnji napredak.

Smotra je imala revijalni karakter te su pobjednici svi sudionici, a najkorisnije iskustvo za učenicu i mentoricu svakako je bilo druženje s mnogim učenicima i mentorima iz cijele Hrvatske te praćenje njihovih nastupa. Našoj Ani želimo još puno ovakvih uspjeha i predstavljanja.

Ana Puhar

Ana i nastavnica Vanja

NAJSVESTRANIJI UČENICI

Ove godine po prvi put imamo dva najsvestranija učenika. To su Ana Puhar, učenica 8. b razreda i Mario Cmrk, učenik 8. a razreda. Ne razlikuju se mnogo od svojih vršnjaka, no nešto je ipak presudilo da Učiteljsko vijeće, između svih nominiranih, odabere upravo njih.

Oboje imaju veliko znanje iz svih nastavnih predmeta, razvijenu opću kulturu, široki spektar interesa, no koliko znaju jedan o drugome saznajte u kratkim zanimljivim razgovorima.

Mario, zašto je Ana izabrana za najsverstraniju učenicu škole?

Izabrana je prvenstveno zbog svoje svestranosti, od izvannastavnih do izvanškolskih aktivnosti. Sudjelovala je na mnogim natjecanjima, a daleko najveći uspjeh ostvarila je na LiDraNu. Odlična je učenica koja je neizostavna na aktivnostima poput tamburaškog orkestra ili plesne grupe.

Čime se sve Ana bavi u slobodno vrijeme?

Ana je članica KPD Seljačka Sloga u Đelekovcu gdje pleše zajedno s ostalim članovima, voli se rolati te voziti biciklom skupa s prijateljima. Voli pogledati dobre filmove na televiziji i slušati dobru glazbu, a voli strano i domaće.

Što Ana želi raditi u životu?

Znam da voli društvene predmete poput geografije i biologije, a nije loša ni u hrvatskom jeziku pa je zamisljam u djelatnostima bliskima ovim predmetima.

Mario, ti si učenik generacije. Što je Anu spriječilo u tome?

Anu je spriječila jedna zaključena četvorka iz matematike koja se dogodila u drugom razredu. Još je jedan učenik u sličnoj situaciji zbog jedne jedine četvorke u nižim razredima, mislim da bi ipak bilo ljepe da nas je više kao učenika generacije.

ANA, DOVRŠI Rečenice

Da sam nevidljiva...bila bih Casperica, pomagala bih drugima i znala sve što se događa.

Da mogu birati talent to bi bilo... fotografsko pamčenje, brzo čitanje i svakako čitanje misli.

U mom ormaru ima najviše... sestrine odjeće

5 stvari bez kojih ne mogu u životu su...voda, hrana, mobitel, pegla za kosu, kalkulator

Najbolji savjet koji sam ikad dobila je...vjeruj u sebe, ne budi ohola, budi dobra prema drugima pa će i drugi biti takvi prema tebi.

OSTALI NOMINIRANI ZA NAJSVESTRANIJE UČENIKA

MARIO, DOVRŠI Rečenice

Da sam nevidljiv...vjerojatno bih sprječavao zločine, ali draže bi mi bilo namještanje nogometnih utakmica, zamislite Hrvatska i Real Madrid na vječnom vrhu!

Da mogu, posjetio bih...Hrvatsku i Đelekovec za 1000 godina.

Idealan ručak za mene je...onaj pravi domaći, iz mamine kuhinje.

Prvak Europe u nogometu je...najbolji i najsretniji. Za mene, iako su domaćini veliki favoriti, možda malu prednost ipak ima Njemačka. Još draže bi mi bilo da Hrvatska ponovi uspjeh iz '98.

Najbolji savjet koji sam ikad dobio je...da nikad ne skrenem s puta na koji krenem.

UČENIK GENERACIJE

Učenik koji kraj svake školske godine obilježi prosjekom ocjena 5,0 zasluženo dobiva titulu učenika generacije. Ove godine to je učenik 8.a razreda, Mario Cmrk.

Učenik si generacije, kako se osjećaš?

Ne osjećam ništa posebno, ali sam ponosan na sebe što sam napravio tako dobar uspjeh u školi i nadam se da će se nastaviti.

Kako izgleda život odlikaša?

Izgleda sasvim normalno, nema tu nikakvih velikih razlika, druženje i igra s prijateljima je svačija svakodnevница.

Postoji li neki predmet koji ti je bar malo težak?

Nema tu baš teških predmeta, ali ipak sebe ne pronalazim u nekim prirodnim predmetima.

Kad si prvi put dobio lošu ocjenu?

Sjećam se da sam dobio lošu ocjenu u trećem razredu zbog neke gluposti koju sam napravio kada smo slušali himnu.

Baviš li se sportom?

Da u slobodno vrijeme bavim se amaterskim nogometom, igram u našem NK Osvitu iz Đelekovca.

Upisuješ srednju školu. Za koje zanimanje bi bio totalni antitalent?

Definitivno se ne vidim u zanimanju kuvara ili sličnim zanimanjima poput slastičara ili čak konobara, mislim da bih se teško snašao na kulinarskim i ugostiteljskim radnim mjestima.

Da možeš birati koja bi povjesna osoba bio? Zašto?

Mislim da bi to bilo teško za odabrat, možda bih se dvojio između Napoleona i nekog drugog osvajača jer bih želio znati kako je to moguće osvojiti veliki dio Europe u tako kratkom vremenskom razdoblju.

Što radiš u slobodno vrijeme?

Osim sporta volim gledati filmove ili neke zanimljive serije, biti zajedno s prijateljima, surfati po internetu... slušati glazbu... volim stranu, a volim čuti i neke hrvatske, domaće pjesme.

Koja je najhrabrijia stvar koju si napravio?

Mislim da još nisam napravio neko iznimno hrabro djelo, ali poslovica „mladost-ludost“ mogla bi vjerojatno postati stvarna negdje u bližoj budućnosti.

Što bi poručio učenicima?

Zaželio bih im sreću u dalnjem školovanju te da ustraju biti marljivi i snalažljivi.

INFO

MAMA: Biserka

TATA: Srećko

DATUM ROĐENJA: 19.7.2001.

LJUBAVNI STATUS: slobodan

PRVA RIJEČ: mama

Najučenici

Đelekovec ima dugu tradiciju školstva, ali isto tako oduvijek ima svoje vlastite „seoske“ učiteljice. Neke su od njih rođene Đelekovčanke, a neke su došle kao mlade djevojke pa ih je selo i prihvatiло kao svoje vlastite.

U ovom broju „Makića“ odlučili smo prisjetiti se naših nekadašnjih učiteljica koje još uvijek nismo zaboravili jer su školstvu u Đelekovcu dale čvrst i neizbrisiv pečat. Iako su već dugo u zasluženim mirovinama, one su još uvijek naše učiteljice kojih se mnoge generacije učenika sjećaju. Uživali smo u susretima s njima te vam donosimo dio njihovih sjećanja iz učiteljskih dana.

Vjerujemo da ćete se s njima i vi priejetiti svojeg školovanja, a možda se i prepoznati u nekoj rečenici.

Š name su opet tu Darinka Palčić, Marija Čoklica i Nevenka Čizmak!

SUSRET S UČITELJICOM HRVATSKOG I RUSKOG JEZIKA, DARINKOM PALČIĆ

Pospremite mobitele, izadite, družite se!

Moj učiteljski put započinje 1949.g., kada sam kao mlada djevojka otisla raditi u jedno malo selo na otoku Cresu, kao učiteljica u nižim razredima. Radila sam tamo 2 godine i nije mi bilo lako. Stanovništvo je bilo talijansko i govorili su talijanskim jezikom pa su se djeca tužila da me ništa ne razumiju. No, to je prošlo i ja sam otisla doškolovati se za podučavanje hrvatskog i ruskog jezika. Početkom šk.g. 1952./53. dobila sam posao u Legradu, a već sljedeće godine započinjem raditi u Đelekovcu gdje i ostajem sve do odlaska u mirovinu 1978.g. Dosta sam rano otisla u mirovinu zbog zdravstvenih problema i zato sam već dugo umirovljenica.

Iz učiteljskih dana pamtim svakojake događaje, i lijepi i ružne. I danas se sjećam kako roditelji tada nisu baš bili zainteresirani za školovanje svoje djece pa smo ih mi učitelji morali uvjeravati da djeca trebaju dolaziti u školu. Više su puta djeca znala zaspati na prvom satu u školi jer su bili umorni budući su prije škole, u ranu zoru, bili na paši sa stokom. A đaka je bilo svakavih, kao i danas, i dobrih i loših. I tada su najbolji išli na razna natjecanja, dobivali nagrade i dalje se školovali. Podučavala sam hrvatski i ruski jezik i mogu reći da su djeca dosta dobro znala i naučila strani jezik. Neki su se čak i dopisivali s vršnjacima iz Rusije i ta su se dopisivanja nastavila i u godinama koje su slijedile. I danas još dosta dobro znam ruski.

A učiteljsko zvanje? Uvijek isto, malo cijenjeno. No, roditelji su nas ipak poštivali i nismo s njima imali velikih problema.

I eto... godine prolaze, sjećanja ostaju.... čuvam ih u slikama koje imam. Draga su mi sjećanja na naša učiteljska druženja, nekad smo se mi nastavnici znali puno družiti.

Danas svoje učenike ponekad srećem, ali ponekad ih ne prepoznam, promijenili su se i svi smo ostarili. Sa svojih 87 godina još uvijek kuham, čistim, brinem za supruga (i on za mene), pečem i kolač! Teško je, ali što možemo....

Na kraju, svim sadašnjim i budućim đacima poručujem nek> samo uče i nek> se školiju. Svojim roditeljima budite dobra djeca. Mobitele pospremite i puno se družite!

Svima želim puno uspjeha, i djeci i učiteljima!

Razgovor vodili: Stjepan Juras i Sonja Vuljak

Darinka Palčić

ĐELEKOVEČKE

SUSRET S MARIJOM ČOKLICA, UČITELJICOM RAZREDNE NASTAVE

Najvažniji je kućni odgoj

Marija Čoklica stigla je u Đelekovec 1953. godine kao mlada 19-godišnjakinja i ovdje ostala do današnjih dana. U đelekovečkoj je školi radila sve do odlaska u mirovinu, 1992. godine.

Kao mladoj učiteljici povjerena joj je generacija učenika koje se i danas sjeća. Pamtiti puno događaja vezanih uz početak svojeg rada, godine nabroja bez ikakvih problema u sjećanju. Govori nam o nastavu koju su održavali s učenicima u privatnoj kući i u župnom dvoru, jer stara je škola u parku kod crkve bila u lošem stanju. Prisjeća se koliko je teško

bilo tada raditi u lošim uvjetima, bez pomagala, selo je bilo bez struje, asfalta, petrolejke u svakoj učionici, „duga, mračna noć“.

Posebni je događaj bio ulazak u novu školsku zgradu 1954.

Učiteljica Marija (ili kako su ju svi zvali Micića) s osmjehom na licu priča nam o lijepim priredbama koje su učenici priredivali, osobito za

Dan Republike, Dan žena, zatim odlaske u prirodu u razna godišnja doba, a osobito u proljeće kada su posjećivali „Žirovnjak“ u blizini Đelekova. Tu se igralo, natjecalo, pripremalo se jelo i zabavljalo u cjelodnevnom druženju. Sjeća se i jedne generacije učenika koji su 1962.g. krenuli u 1.razred – bila je to njezina najbrojnija generacija i bilo ih je čak 45 u jednom razredu!

Osobito lijepo bile su ekskurzije viših razreda koje su za djecu onog doba značile jako puno. Putovali su vlakom u Split, Dubrovnik, uz Neretvu do Sarajeva, do Osijeka i još na puno mesta. Upoznavali su mnoge znamenitosti i uživali u lijepim krajolicima.

Na pitanje kakva su djeca bila tada, odgovara da su djeca uvijek ista, ima ih neštašnih, živahnih, onih koje treba opominjati, a ima i onih koji sve svoje obveze na vrijeme izvrše. Tako je bilo i nekad, iako smatra da su nekada učenici bili puno siromašniji s obzirom na predznarje koje su donosili u školu. Danas je to drugačije jer današnja su djeca okružena svim mogućim izvorima učenja i već svašta znaju pri polasku u prvi razred.

Njoj kao učiteljici, osobito je bilo važno da djeca dobro usvoje ono što ih je ona podučavala. Budući je jako voljela prirodu, koristila je svaku priliku, u svako godišnje doba, da djecu u prirodi podučava, da istražuju, zaključuju, a da se usput igraju i zabavljaju. Sjeća se nastave i radova u školskom vrtu u kojem su svi uživali. A s ponosom kaže da je ona đelekovečku djecu naučilaigrati „graničar“ i bila je to igra koju su jako brzo zavoljeli!

Kao učiteljici, bilo joj je jako žao kad bi djeca puno izostajala s nastave zbog rada sa svojim roditeljima na polju, a ponekad su ih roditelji htjeli ispisivati iz škole da bi doma radili. Većina je roditelja, ipak, poštivala učitelje i lijepo su surađivali. Za sebe kaže da je slovila kao stroga učiteljica jer draga joj je bila disciplina, red i zalaganje. Tvrdi da je i danas, kao i godinama ranije, najvažniji kućni odgoj i ništa nije važnije od toga. Ono što vide kod roditelja, u svojoj obitelji, djeca preslikavaju u vlastito ponašanje.

I danas ponekad srethe svoje učenike u selu, voli popričati s njima, a odlazila je i na susrete sa svojim generacijama dok se još mogla dobro kretati. Živi umirovljeničkim, mirnim životom, radi što može po stanu, brine o sebi te o sinu i unuku.

Novim generacijama poručuje da trebaju učiti, slušati starije, poštivati učitelje, zalagati se u radu. Tek kad odrastu, shvatit će kako su im učitelji željeli samo dobro i kako su školski dani bili prekrasni.

Razgovor vodili: Denis Samošćanec i Sonja Vuljak

Marija Čoklica

UČITELJICE

SUSRET S NEVENKOM ČIŽMAK,
UČITELJICOM HRVATSKOG JEZIKA I LIKOVNE KULTURE

Knjiga je najbolji drug, nikada te neće iznevjeriti !

Nevenka Čižmak dobro je poznata generacijama Đelekovčana koji su polazili đelekovečku školu jer je zasigurno jedna od onih koji su ostavili neizbrisiv trag u povijesti đelekovečkog školstva. Ova rođena Đelekovčanka, svoj je radni vijek započela i završila u istoj školi te je vrijedan poštovanja već i sam podatak da je u toj školi provela više od 40 godina. Predajući hrvatski jezik i likovnu kulturu nikada nije požalila što je odabrala ovo zanimanje, a svog se rada prisjetila u ugodnom razgovoru kojega smo vodili u njezinom domu.

Makić: Koliko dugo ste radili u đelekovečkoj školi?

Počela sam 1.10.1961. i radila sve do 31.8.2002. Punu 41 godinu provela sam kao učiteljica hrvatskog jezika i likovne kulture. Budući je đelekovečka škola bila u sastavu OŠ Legrad i tamo sam radila neko vrijeme. I zanimljivo je da sam uvijek, svih tih godina odlazila na posao biciklom i ostala sam vjerna tom prijevoznom sredstvu. 2003.g., na proslavi 170. obljetnice školstva u Đelekovcu, za svoj sam rad dobila zlatnu plaketu i to mi je osobita čast. Kao učiteljici, kako mi je drago što se nekoliko mojih učenika kasnije odlučilo za ovo isto zvanje. To je učitelju uvijek nagrada.

Makić: Kakva su djeca nekada bila?

Eh, djeca nekadaRekla bih da su imala više poštovanja prema učiteljima, a također i njihovi roditelji. Nisu bili toliko okruženi medijima, više su se družili, igrali se zajedno, vrijedno obavljali zajedničke aktivnosti. Npr. nekada je škola organizirala odlazak u berbu kukuruza za učenike da bi se zaradio novac za izlete ili za kupnju nastavnih sredstava. Znali su uživati.

Makić: Što Vam je ostalo u sjećanju od lijepih događaja?

U sjećanju mi je puno lijepih događaja, a ono malo ružnih se zaboravilo. Znalo je u razredu biti događaja koji su nas sve našmijali, ali nikoga nisu vrijeđali.

Makić: Što je u ono doba bilo važno u školi?

Važna je bila disciplina, marljivost, drugarstvo među djecom i suradnja s roditeljima. Dogovorom se sve rješavalо.

Makić: Kakav je bio položaj učitelja u društvu nekada?

Učitelji su nekada bili više cijenjeni, poštivalo se njihov rad, bili su prisutni u događanjima u sredini u kojoj su radili. Živjeli su sa sredinom jer su, uglavnom, i stanovali u njoj. Usprkos ne previškim primanjima, taj odgovorni posao učitelja radio se s puno ljubavi.

Makić: Pamtite li neke literarne i likovne uratke svojih učenika? Čuvate li neke uspomene?

Učenici su maštovitito stvarali i literarne i likovne radove te su često nastupali na natjecanjima kao što su LiDraNo, Dani kajkavske riječi u Zlataru, Lovrakovi dani u Velikom Grđevcu i još mnoga druga događanja. Izdavali smo školski časopis ISKRICE uz pomoć nekih roditelja. Bilo je to skromno, ali rađeno s puno ljubavi i ponosa sam na to. Čuvam najuspješnije sastavke, kao i likovne radove koji me podsjećaju na moje školske dane. Čuvam i sve izašle brojeve „Iskrice“.

Makić: Kako provodite umirovljeničke dane?

U ranijim umirovljeničkim godinama često sam putovala s Povjesnim društvom iz Koprivnice, Lijepom Našom i izvan nje, a sada mi dani prolaze u povremenom druženju s prijateljima, brizi oko cvjeća u mom vrtu i sl. Ponekad se telefonom čujem s prijateljima i dragi mi je kada se okupljamo na obljetnicama završetka srednje škole. Posebno me u ovim godinama veseli kada sudjelujem u druženju s bivšim učenicima đelekovečke škole prilikom njihovog obilježavanja neke godišnjice od završetka osnovne škole. Mogu reći da sam ponosna na sve generacije učenika jer uglavnom su svi moji bivši učenici postali dobri ljudi.

Makić: Što biste poručili današnjim đacima?

Rekla bih da su mediji puno toga promjenili, donijeli napredak, ali i otudili ljudi. Djetinjstvo jako kratko traje pa poručujem đacima da se više druže, da više čitaju jer u knjigama mogu naći mnogo zanimljivoga i knjiga ih nikada neće iznevjeriti. Kako kaže pošlovica: „Knjiga je najbolji drug.“ Svim sadašnjim i budućim učenicima želim puno uspjeha u školovanju.

Nema veće nagrade učitelju od toga kada ga bivši učenici sretnu i porazgovaraju s njim (pogotovo se to odnosi na starije generacije), a ražalosti me kada neki bivši učenici, koji su i sami roditelji, prođu kao da se nikad prije nismo vidjeli.

Zahvalila bih svima koji su mi tijekom radnog vijeka svojim smijehom, dosjetkama, lijepim riječima i uspjesima obogatili učiteljski rad, a sjećanje na to unosi radost u, ponekad jednolične, umirovleničke dane.

Razgovor vodile: Ana Puhar i Sonja Vuljak

Sadašnje đelekovečke učiteljice

Nakon đelekovečkih učiteljica Darinke, Marije i Nevenke, mnogi su učenici poželjeli krenuti njihovim stopama i uspjeli su u tome. No, život ih je odnio iz Đelekovca te su radili ili rade u drugim školama i mjestima. Ipak, ima i onih učiteljica s područja općine Đelekovec, koje su gotovo cijelo svoje dosadašnje radno iskustvo prenosile upravo na učenike u svojoj vlastitoj školi. Tako Marija Vidonja iz Imbriovca gotovo sve godine rada provodi upravo u imbriovečkoj školi, a boje Đelekovca brane učiteljice Sonja Vuljak i Monika Cvetnić koje radne dane provode u školi u kojoj su i same bile đaci.

Marija i Sonja kažu da nikada nisu požalile što su učiteljice baš u svojoj sredini, a Monika se, kao najmlađa, također odlično snašla među „svojima“. Sve tri složno poručuju: „Našoj školi želimo još učitelja koji će izniknuti iz njenih đaka, ali nadasve želimo što više djece, radosti i smijeha.“

Marija, Sonja i Monika

ŠTO PRVAŠIĆI KAŽU O SEBI...

Na početku školske godine

MATIJA LOGAR:

Ja sam pametan, lijep, dobar u engleskom, zaboravljiv, zaigran, volim se maziti.

STJEPAN TEO BOOZ:

Ja sam dobar u nogometu, vrijedan, dobar u matematici i hrvatskom i u sportu.

BORNA SABOLIĆ:

Ja sam zaljubljen, hobitaš (imam puno hobija), muškarac, matematičar, pametan, frajer, nogometni, muževan, učenik.

LOVRO DOMBAJ:

Ja sam pametan, vrijedan, golman, matematičar, nogometni, dobar, lijep, spretan u igranju graničara.

Prva godina
uspješno odradjena

Postali smo članovi
Podmlatka Crvenog križa

Predstavljamo prvi razred

IVAN BILJEŠKO:

Ja sam nogometni, matematičar, brz, Dinamovac, dobar prijatelj, navijač, muškarac.

MARIO PREMEC:

Ja sam nogometni, matematičar, frajer, crtač, dobar sportaš.

FRANJO MATOTAN:

Ja sam pametan, dobar u sportu, matematičar, tjelesnom i hrvatskom.

CLAUDIO
MASTROVINCENTO:

Ja sam matematičar, dobar, frajer, nogometni, dobar u košarci, poslušan sam, znam engleski.

Vijesti iz PŠ Imbriovec

Prvašići

Ove školske godine u Područnoj školi Imbriovec nastava se odvija u dva kombinirana razredna odjela. Razredni odjel 1. i 3. razreda pohađa petero učenika, a razredni odjel 2. i 4. razreda svega troje učenika. No bez obzira na tako mali broj učenika, aktivnosti, pa čak i rezultati nisu nam ni maleni ni beznačajni.

Već na samom početku uspostavili smo suradnju sa Društvom žena Imbriovec koja je rezultirala zajedničkom božićnom radionicom. U predblagdanskom raspoloženju izrađivali smo razne

božićne ukrase, cvijeće od krep papira, sijali božićnu pšenicu, a sve što se tada napravilo izložili smo mještanima Imbriovca i svim gostima na božićnoj prirebi, gdje su uratke mogli i kupiti. Sva sredstva prikupljena tada prodajom ukrasa, kao i od dobrovoljnijih priloga, utrošili smo na kupnju boja i cvijeća za uređenje okoliša škole. Sličnu radionicu pripremili smo i za Uskrs, te na taj način zajednički proslavili naš najveći kršćanski blagdan.

Početkom proljeća krenuli smo u realizaciju plana oko uređenja okoliša škole te smo uredili i zasadili cvjetnjak ispred škole, obojili klupe i ljljačke u parku i zasadili drva jasena koja će ograditi sam park. Ovom prilikom zahvaljujemo roditeljima na suradnji i pomoći te gospodinu Zlatku Horvatu iz Đelekovca na donaciji cvijeća i zelenila. Uređen je i sam ulaz u školsku zgradu te jedna učionica i sanitarni čvor, a u planu je uređenje i druge učionice.

Tijekom cijele godine marljivo učimo i radimo njegujući zajedništvo i suživot, poštujući razlicitosti svakoga od nas.

S nama cijele školske godine rade i dva pomoćnika u nastavi čiji rad uvelike doprinosi kvaliteti organizacije cjelokupnog nastavnog procesa koji je specifičan s obzirom na uvjete i populaciju učenika.

Pred nama je završna školska svečanost na kojoj će naši učenici pokazati dio onoga što rade, čemu se vesele i što žele. Nadamo se da će biti jednako uspješna kao i prethodna, a svim učenicima, roditeljima, suradnicima i prijateljima škole želimo dugo i toplo ljeto nadajući se uspješnoj daljnjoj suradnji.

Učiteljice PŠ Imbriovec

Božićna prireba

S Udrugom žena Imbriovec

Posadili smo cvijeće

okoliša škole te smo uredili i zasadili cvjetnjak ispred škole, obojili klupe i ljljačke u parku i zasadili drva jasena koja će ograditi sam park. Ovom prilikom zahvaljujemo roditeljima na suradnji i pomoći te gospodinu Zlatku Horvatu iz Đelekovca na donaciji cvijeća i zelenila. Uređen je i sam ulaz u školsku zgradu te jedna učionica i sanitarni čvor, a u planu je uređenje i druge učionice.

Tijekom cijele godine marljivo učimo i radimo njegujući zajedništvo i suživot, poštujući razlicitosti svakoga od nas.

S nama cijele školske godine rade i dva pomoćnika u nastavi čiji rad uvelike doprinosi kvaliteti organizacije cjelokupnog nastavnog procesa koji je specifičan s obzirom na uvjete i populaciju učenika.

Pred nama je završna školska svečanost na kojoj će naši učenici pokazati dio onoga što rade, čemu se vesele i što žele. Nadamo se da će biti jednako uspješna kao i prethodna, a svim učenicima, roditeljima, suradnicima i prijateljima škole želimo dugo i toplo ljeto nadajući se uspješnoj daljnjoj suradnji.

Božićna radionica

S Udrugom žena Imbriovec

Uredili cvjetnjak

Vesele maškare

Učenici i učitelji uređuju okoliš

Pajo Kanižaj-Pavlina: K kao Koprivnica P kao Podravina

(epigram Paje Kanižaja)

Pavao (Pajo) Kanižaj rođen je u Đelekovcu 22. srpnja 1939. godine. Đelekovec mu je rodno selo, a Koprivnica rodni grad u kojem je živio od pete godine i završio osnovnu školu te kasnije gimnaziju. Nakon odlaska na Filozofski fakultet u Zagreb, diplomirao je te ostao živjeti i raditi u Zagrebu.

Na Hrvatskoj televiziji uređivao je zabavne emisije, humorističke i serije za djecu. Bio je i urednik umjetničkog programa. Uređivao je satirično-humoristične časopise poput *Paradoksa* i *Žalca* te humor u *Večernjem listu*, *Studentskom listu (Semafor)* i *Vjesniku*. U njegovoj kolekciji nalazi se mnoštvo domaćih nagrada za humorističko-satiričko stvaralaštvo (*Zlatno Kerempuhovo pero*, *Zlatna sirena* i mnoge druge) kao i prve nagrade na Međunarodnom festivalu humora u Italiji.

U japanskom gradu Tokiju dobio je nagradu za haiku.

Veliki dio pjesama mu je uglazbljen, a neke su i dobile nagrade (*Vužgi*, *Hrvatski kraj*, *Moja domovina*, *Beat na moru*).

U rodnoj Koprivnici je 2006. dobio nagradu za životno djelo.

Humoristički i satirički tekstovi prevođeni su mu na njemački, talijanski, ruski, poljski, češki, mađarski, bugarski, albanski i najviše slovački jezik. Napisao je stihove za četrdeset pet slikovnica, mnoge kazališne predstave, radijske i televizijske emisije i dva cijelovečernja filma.

Autor je i scenarija za cijelovečernji crtani film prema romanu Ivane Brlić-Mažuranić Čudnovate zgode šegrta *Hlapića*. Među knjigama mu se ističu *Na Golom otoku*, *Jedi bližnjega svoga*, *Naprijed u rikverc*, *Bila jednom jedna plava, Šarabara, Zeleni brkovi, Zdrprmapan*, *Zapis odraslog limača* i mnoge druge.

Umro je 4. studenog 2015. u Krapinskim Toplicama u svojoj 77. godini.

Književno - glazbeni SUSRET u spomen na Paju Kanižaja – 19. 11. 2015.

Emotivna, dostojanstvena, sjetna i prekrasna bila je književno-glazbena večer u našoj školi posvećena piscu i pjesniku Paji Kanižaju. Miješali su se osjećaji, izmjenjivali se književnici i učenici u interpretacijama Pajinih pjesama i pjesama posvećenih Paji. Uglazbljene Pajine i vlastite pjesme izvodio je duet Bemian otvarajući mogućnost mašti i mislima da slobodno plove u sjećanja na velikog čovjeka koji nas je nedavno napustio. Učionica je bila ispunjena gostima, učenicima i djelatnicima, a posebno mjesto imali su rođaci Paje Kanižaja.

Prisutne su u ime domaćina i organizatora pozdravile ravnateljica škole Sonja Vuljak i predstavnica Društva hrvatskih književnika- podravsko prigorškog ogranka, gđa Enerika Bijač. U ime Županije svima se obratio dožupan Ivan Pal. Program je vodio Mladen Levak, a na kraju se prisutnima obratila gđa Slavica Mihalec-Kanižaj, nećakinja Paje Kanižaja. Podijelila je sa svima svoja privatna sjećanja na Paju - Pavlinu Kanižaju. Učenici i učitelji đelekovečke škole i dalje će s ponosom čuvati uspomenu na ovog književnika, rođenog Đelekovčana.

U Peterancu

GALOVIĆEVA PREMALET POSVEĆENA PAJI KANIZAJU

Učenici naše škole Sara Barbara Booz, Lea Lončar, Ivana Kadija, Ana Puhar i Stjepan Juras s učiteljicom Tatjanom Medimorec i ravnateljicom Sonjom Vuljak, 20. svibnja 2016. predstavljali su školu u Galovićevom domu u Peterancu. Tamo je organizirano književno-glazbeno druženje pod nazivom "Galovićeva premalet". Događaj je to koji se organizira već niz godina, a ove je godine bio posvećen Paji Kanižaju. Naši su učenici recitirali Paju Kanižaja i Mihovila Pavleka Miškinu. Sretni smo što smo uz načelnicu Šteficu Sirutku bili dio ovog događanja uz još mnoge druge goste. Osobito smo zahvalni organizatorima, bračnom paru Betlehem, što su nas pozvali da budemo njihovi gosti.

Slavica Mihalec Kanižaj:

NAŠE OBITELJSKO SJEĆANJE NA PAVLA, PAJU KANIŽAJA

Obitelj mog pokojnog oca Vladeka i moja obitelj, bila je Pajina neraskidiva veza s Đelekovcem.

Pajo je bio tatin rođeni bratić i iako je tata bio dosta stariji, Pajo je bio nekako najbližiji s njim, premda je još imao i sestričnu u Đelekovcu, tetu Doru. Cijeli svoj život rado je dolazio k nama, a veza se nastavila i iza tatine smrti.

Svaki dolazak vraćao ga je u djetinjstvo i rado se sjećao i prepričavao dogodovštine iz vremena kad je još sa svojim roditeljima živio na Kanižajevom gruntu na Batjanu, a kasnije i u Koprivnici.

Veselio se svim radosnim događajima u našoj obitelji: sestrinim i mojim svatovima, rođenju naše djece, svemu lijepome...

Iako je svega 5 godina živio u Đelekovcu, jako je bio vezan za njega, i uvijek se rado vraćao. Očito je razlog tome bila lijepa uspomena na život u Đelekovcu, baku i djeda, strica Francinu, strica Ivinu i strinu Jelku, bratiće Baricu, Vladeka i Doricu.

Radovalo ga je sve lijepo što se događalo u samom Đelekovcu, pogotovo kulturni život Đelekovca. Rado se odazivao svim događanjima na koja je bio pozvan, a pogotovo kad je otisao u mirovinu.

Kako je stario, tako se sve više vraćao svom rodnom mjestu, kako bi to mi Đelekovčani rekli, „srce ga je vleklo“.

Svaki njegov dolazak k nama bio je začinjen humorom, prepričavanjem viceva, a i sjećanjem

na neke događaje i osobe koje su obilježile njegov život u Đelekovcu.

Svaka nova Pajina knjiga, našla bi se u našoj kućnoj biblioteci. Posebna vrijednost knjiga je u tome da su u njima posvete koje su upućene našoj obitelji. Svaka posveta je osobna, intimna. Svaka završava sa: „Vaš Pavlina“. Našu biblioteku čini jedanaest njegovih djela.

Posebna vrijednost su novogodišnje čestitke, svaka novogodišnja želja napisana je u stihu.

Veselio se što smo našem mlađem sinu dali ime Pavao, zvao ga je „moj imenjak Pavek“. Uvijek kad bi zvao, pitao bi: „A kak je moj imenjak Pavek? Dok je mali bu Pavek, a dok bu veliki i stari, onda bu Pavlina, kak ja.“

Uvijek kad bi došao k nama, veselio se, njemu najboljim kolačima, pištingerima i mađarici.

U tim trenutcima prepričavao je kako nikad neće zaboraviti koliko je vrsti kolača bilo na svadbi moje sestre Anke.

Koliko mu je bio važan Đeleovec, pokazuje i jedan detalj iz njegovog stana u Zagrebu na Tuškanu.

Naime, u veljači 2014. posjetila sam ga sa suprugom Mladenom u njegovom stanu u Zagrebu. Jako se veselio pištingerima i mađarici koje smo mu donesli, govorio je da su to kolači koje pamti iz mladosti. Posebno mjesto u njegovu srcu i na zidu njegovog dnevnog boravka, imala je slika Mirka Viriusa, đelekovečkog naivnog slikara. Slika pokazuje mlađenje pšenice; „mlatilku“, teca Balaškija i njegovog tatu Mišku. Na to je bio posebno ponosan i govorio da ta slika ima za njega neprocjenjivu vrijednost.

Pajo nikad ne bi zaboravio nazvati za naše, đelekovečke svetke, posebno Tijelovo, Veliku Mešu, Božić, Uskrs... Već smo znali, kad bi taj dan zazvonio telefon između 10 i 11 sati, da to zove Pavlina. Javio bi se i povremeno koje-kakvim pitanjem, jer se nečeg na primjer sjetio, ili bi pitao: „Al još tko ima u Đelekovcu pikaču?“, ili se nečeg sjetio o nekome iz Đelekovca.

Kad bi nazvao za Tijelovo i Veliku Mešu, obavezno bi pitao je li prošenje.

„Bok, Pavlina je, al je je prošenje, al je licitar i ringišpi? Al tržiju gverca?...“ Velika Meša 2015. godine, bila je naš zadnji telefonski razgovor.

Kako je bio sve stariji tako su ga sve više prošenja vraćala u djetinjstvo i Đelekovec. Nikad nije zaboravio đelekovečki govor i s nama bi se u pravilu tak „spominjal“. Ja bih mu, naprimjer, rekla „dobar dan“, a on bi mi rekao „dober den“.

Pavlina je otisnel iza „Sesveti“, u vrijeme kad su nam vrtovi puni katalenčica (krizantema). Na posljednji ispraćaj donijeli smo mu nešto đelekovečko, mali stručak katalenčici iz našeg „vrčaka“, onih pravih, malih cvjetova, starinskih.

Ono što će nas svakako vraćati u sjećanje na njega, to su knjige koje je poklonio obitelji, čestitke koje nam je slao za Božić, slike koje su njegov poklon za dan vjenčanja njegovom imenjaku Paveku.

Sjetit ćemo ga se na svaki Božić, Uskrs, Tijelovo, Veliku Mešu, Sesvete. To su dani kada se obavezno javljao telefonom, a na Sesvete kad bi posjetio groblje u Đelekovcu, uvijek bi došao i do nas.

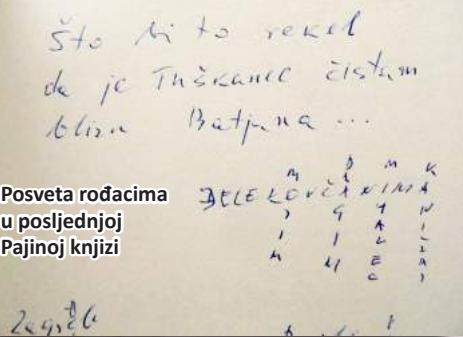
Zadnji put kad je bio u Đelekovcu za Sesvete 2014. godine došao je pješke do nas, kako je rekao: „Samo na kratko, Joža me čeka, al nisam mogel da odem z Đelekovca, a da ne dođem k vam.“

Zato ćemo pamtitи onu njegovu izreku: „Što bi to rekao, da je Tuškanec tak čistam blizu Batjana.“ (posveta u knjizi „Leptiri i pelipari“, Đelekovec, 01. 11. 2014.)

Pavlina i Pavek
24. 09. 2014.

PAJO KANIŽAJ/LEPTIRI I PELIPARI

na neke događaje i osobe koje su obilježile njegov život u Đelekovcu.

Svaka nova Pajina knjiga, našla bi se u našoj kućnoj biblioteci. Posebna vrijednost knjiga je u tome da su u njima posvete koje su upućene našoj obitelji. Svaka posveta je osobna, intimna. Svaka završava sa: „Vaš Pavlina“. Našu biblioteku čini jedanaest njegovih djela.

Posebna vrijednost su novogodišnje čestitke, svaka novogodišnja želja napisana je u stihu.

Veselio se što smo našem mlađem sinu dali ime Pavao, zvao ga je „moj imenjak Pavek“. Uvijek kad bi zvao, pitao bi: „A kak je moj imenjak Pavek? Dok je mali bu Pavek, a dok bu veliki i stari, onda bu Pavlina, kak ja.“

Uvijek kad bi došao k nama, veselio se, njemu najboljim kolačima, pištingerima i mađarici.

U tim trenutcima prepričavao je kako nikad neće zaboraviti koliko je vrsti kolača bilo na svadbi moje sestre Anke.

Koliko mu je bio važan Đeleovec, pokazuje i jedan detalj iz njegovog stana u Zagrebu na Tuškanu.

Naime, u veljači 2014. posjetila sam ga sa suprugom Mladenom u njegovom stanu u Zagrebu. Jako se veselio pištingerima i mađarici koje smo mu donesli, govorio je da su to kolači koje pamti iz mladosti. Posebno mjesto u njegovu srcu i na zidu njegovog dnevnog boravka, imala je slika Mirka Viriusa, đelekovečkog naivnog slikara. Slika pokazuje mlađenje pšenice; „mlatilku“, teca Balaškija i njegovog tatu Mišku. Na to je bio posebno ponosan i govorio da ta slika ima za njega neprocjenjivu vrijednost.

Pajo nikad ne bi zaboravio nazvati za naše, đelekovečke svetke, posebno Tijelovo, Veliku Mešu, Božić, Uskrs... Već smo znali, kad bi taj dan zazvonio telefon između 10 i 11 sati, da to zove Pavlina. Javio bi se i povremeno koje-kakvim pitanjem, jer se nečeg na primjer sjetio, ili bi pitao: „Al još tko ima u Đelekovcu pikaču?“, ili se nečeg sjetio o nekome iz Đelekovca.

Pajo s unucima bratića Vladeka

Tema broja

Slavica Mihalec Kanižaj

Nastava u kabinetu

Razredni projekt 4. razreda

Uspješan prelazak u predmetnu nastavu

Ovaj naš mini-projekt bio je usmjeren na pripremanje učenika za polazak u 5. razred te na upoznavanje predmetnih učitelja.

Po jedan smo školski sat nastave hrvatskog jezika i nastave prirode i društva, proveli s učiteljicama Vanjom Raletić i Marinom Salajec. Na satu smo bili jako aktivni i zainteresirano smo pratili nastavu koju su održale gošće učiteljice. Uvod u matematiku i uvod u povijest održale su nam učiteljice Lidija Raičković i Marija Harambaša. S predmetnim smo se učiteljima zabavili, ali i pokazali što znamo. Radovali smo se i satu tjelesne i zdravstvene kulture koji namje održao učitelj Marijan Zvonar. Bilo nam je zaista lijepo u nižim razredima, ali s nestrpljenjem očekujemo više razrede osnovne škole jer smo zaista spremni za njih!

Na satu biologije

4. razred

Naše vlastite sadnice čempresa

Projekt 4. razreda Zemlja je naša i Božja kuća

U ovom smo projektu izvodili zanimljive ekološke pokuse:

- „U zemlju ćeš se pretvoriti“ - pokus kojim smo dokazali da su list salate i jabuka biološki razgradivi dok stiropor i plastična vrećica nisu;
- istraživali smo koliko se smeća „proizvede“ u express restoranima
- reciklirali smo papir u vlastitoj izvedbi
- iz sjemena smo uzgojili vlastite sadnice čempresa

Poruka četvrtaša: Budi zelen, budi održiv!

Mira Adamović, učiteljica 4. razreda

U gradskom parku

ŽIVIM SVOJ ZAVIČAJ KROZ SADAŠNOST, PROŠLOST I BUDUĆNOST

Potaknuti željom da što bolje upoznaju svoj zavičaj i prošire znanje o svojoj županiji, učenici 3.r. sa svojom razrednicom odlučili su se za ovaj mali razredni projekt koji se cijele školske godine u raznim oblicima manifestirao kroz sve nastavne predmete, a ne samo u nastavi prirode i društva. Nastavni sadržaji su se ispreplitali na satovima hrvatskog jezika gdje smo čitali poeziju i prozu naših zavičajnih književnika Paje Kanižaja, Šimiče Crnka, M.P.Miškine, Frana Galovića i dr. Pokušali smo i sami stvarati stihove na kajkavskom narječju. Slušali smo i pjevali lijepе podravske pjesme na satovima glazbene kulture.

Uz Dan jabuke otkrivali smo stare i zaboravljene sorte jabuka u zavičaju, a kroz sadržaje prirode i društva istraživali smo prošlost zavičaja i putem terenske nastave upoznali kulturno – povijesne spomenike u županiji i turističke znamenitosti.

Posjetili smo i razgledali i našu zavičajnu zbirku u Đelekovcu te se likovno izrazili u prikazivanju starinskih predmeta iz prošlosti.

Na satu vjeroumaka pokazali smo božićne običaje naših starih prema pričanju djedova i baka, a napravili smo i malu krijičicu s receptima božićnih kolača.

otvorenost i komunikaciju jer upravo u ova dva razreda nalazi se po jedan učenik romske i talijanske nacionalnosti pa bismo

željeli upoznati dio njihove kulture i tradicije, a isto tako pokazati i djeliti našeg kulturnog tradicijskog blaga kroz folklorne običaje zavičaja. Na taj način širimmo svijest o tome koliko nas različitosti obogačuju i oplemenjuju našu školu i lokalnu zajednicu. Uživali smo radeći na ovom projektu rukovodeći se jednom mudrom izrekom koja kaže: „Osvrni se na svoje pretke da bi se mogli radovati svojim potomcima jer na iskustvima prošlosti gradimo našu sadašnjost i budućnost.“

Tatjana Međimorec, učiteljica 3. razreda

Učimo o biološkoj razgradivosti

Ispred muzeja u Koprivnici

VOLONTIRANJE

Učenici 5. i 6. razreda naše škole uključeni su u dva projekta volontiranja od početka školske godine. Cilj ovakvog načina rada s djecom je stjecanje jezičnih, komunikacijskih znanja i sposobnosti te vještine razvijanja dobrih odnosa. Kod učenika se također razvija pozitivan stav prema volontiranju u neposrednoj zajednici.

PETAŠI U AKCIJI !

Projektom *Petaši u akciji* učenici petog razreda bili su potaknuti na aktivnije čitanje te na razvijanje svijesti o važnosti i dobrobiti volontiranja.

Učenici su samostalno posuđivali i koristili knjižničnu građu, čitali interpretativno djeci u vrtiću, izvještavali o izvršenim zadacima, te obilježavali značajnije datume.

VOLONTIRAJ, POMOZI I OSJETI PONOS

Projektom *Volontiraj, pomozi i osjeti ponos* učenici petog i šestog razreda sudjelovali su u raznim aktivnostima volontiranja.

5. rujna 2015., posjetili su **Dom za starije i nemoćne osobe u Koprivnici**. Taj dan nekolicina učenika i učenica sa svojim razrednicama odlučili su obilježiti Međunarodni dan starijih osoba, koji se obilježava kako bi se starijim osobama smanjio osjećaj da su izolirani i zaboravljeni. Šticećenici Doma pričali su o životu u Domu, međusobnim odnosima, hobijima, osoblju, a na pitanja o djatinjstvu, mladosti, školovanju i obitelji odgovarali su svi istovremeno, jer svatko od njih ima poneki zgodan detalj iz djatinjstva, dogodovštinu iz školskih dana, lijepa sjećanja te mudre savjete o životu. Zahvalili su nam na posjetu i zamolili da dođemo još koji put što smo mi i obećali.

U desetom mjesecu obilježili smo **Dane kruha** i zahvalnosti proslavom u župnoj crkvi u Đelekovcu. Nakon mise, kolačima, kruhom i pecivima, razveselili smo stare i nemoćne osobe.

21. 10. 2015. volontirajući smo sudjelovali u već tradicionalnoj akciji Crvenog križa "Solidarnost na djelu". Prikupljali smo novčana sredstva koja su utrošena za kupnju obuće djeci čiji su roditelji slabijeg imovinskog stanja.

Posjetili smo i **Dom za starije i nemoćne osobe u Hodošanu**. Pomogli smo im u izradi božićnih ukrasa, ukrašavanju božićnih kolačića... Pričali smo o božićnim običajima nekad i danas. Sve što smo zajedno izradili krasilo je njihov zajednički dom u vrijeme božićnih blagdana. Bilo je to jedno krasno poslijepodnevno druženje. Zahvalili smo učiteljici Tamari Gudlin-Strahija na pomoći u organizaciji.

Kako bi zaokružili ove projekte želja nam je još jednom obići domaćinstva u kojima žive učiteljice koje su nekad radile u našoj školi te im uz čašicu lijepog razgovora i par uradaka naše Učeničke zadruge dočarati današnje školske dane. Vjerujemo da ćemo zauzvrat čuti pokoju zanimljivu poučnu priču iz nekadašnjih dana.

Petašice čitaju vrtićancima

U Domu umirovljenika u Koprivnici

Kruh za starije i nemoćne

Posjet domu za starije i nemoćne u Hodošanu

Školska knjižnica i dalje nastavlja sa svojom aktivnošću u provođenju projekata i raznih aktivnosti. Donosimo vam samo neke od njih.

Putovanje svemirom u Noći knjige

Već tradicionalno, u našoj se školi obilježava Noć knjige. Ove smo je godine obilježili u petak, 22.4.2016., te napravili

Izrada astronomskih pomagala

tematsku Noć knjige i posvetili je Svemiru. Aktivnosti smo započeli u 18.30 sati izložbom popularno-znanstvenih knjiga s tematikom svemira pod nazivom Upoznajmo svemir te izradom astronomskih pomagala.

Pridružili su nam se članovi Astronomskog društva Koprivnica koji su kroz edukativno predavanje Jesmo li sami u

svemiru? učenicima približili bespuća svemira te ih upoznali s osnovnim informacijama o zvijezdama, galaksiji, Zemlji i ostalim planetima. S nestrljenjem smo čekali da padne noć kako bismo promatrali nebo pomoću teleskopa. Naučili smo kako ne nebu možemo prepoznati Jupitera, najsjajniju zvijezdu Sirius, zvijezdu Sjevernaču te zviježđa Malog i Velikog medvjeda. Imali smo priliku promatrati Jupiter i njegove satelite te pun mjesec.

Planeti su sada dosta blizu

Zanimljivi kviz o svemiru

Nakon predavanja naših gostiju učenici su sudjelovali u kvizu Izgubljeni u svemiru odgovarajući na pitanja o malim zelenima, sunčevom sustavu ali i o književnim djelima i filmovima s ovom tematikom.

U 22 sata učenici su se udobno smjestili na strunjače te Noć knjige završili uz film za mlade Zathura: svemirska pustolovina. I tako je prošla još jedna uzbudljiva Noć knjige koja je ove godine trajala čak do 23 sata.

Film na kraju dana

DAN ROMA - 8.4.

Ove smo godine Dan Roma obilježili na ponešto drugačiji način. Učenici Romi su uz pomoć knjižničarke Dijane Pleadin i romskog pomagača Zokija Horvata osmisliли kratki program za sve učenike kako bi predstavili svoj jezik, kulturu i običaje. Učenici su kratko predstavili svoju povijest te objasnili značenja boja i simbola na romskoj zastavi. Upoznali su prisutne da se službena himna svih Roma zove Đelem, đelem, no da Romi Bajaši kao svoju neslužbenu himnu smatraju Padureverdi (Zelena šuma) koju su preuzeли od mađarskih Roma Bajaša te su je ujedno zajednički i otpjevali. Tokom godine učenici su marljivo prevodili Grimmovu Crvenkapicu na romski jezik

Obilježen Dan Roma

te su tako napravili romsko-hrvatsku slikovnicu. Najviše poteškoća su imali sa samim pisanjem na romskom jeziku s obzirom da Romi Bajaši nemaju svoje pismo već se jezik prenosi i uči usmenim putem. Učenici Romi su svojim prijateljima predstavili slikovnicu čitajući je na romskom jeziku, a svaki odlomak se čitao i na hrvatskom jeziku. Ovim mini-projektom nastojali smo svim učenicima približiti tuđu kulturu i običaje te tako aktivno pridonositi razvoju međusobne tolerancije i prihvatanju različitosti.

SIGURNO SURFAJ...

Učenik 6. razreda, Milan Peti, sudjelovaо je sa svojim likovnim radom na nagradnom natječaju Hrabrog telefona "Sigurno surfaj - stop nasilju i govoru mržnje na internetu". Koju poruku je želio poslati svojim radom prosudite sami...

Treća godina provođenja projekta

“Čitamo mi, u obitelji svi”

I ove su godine učenici 3. razreda sa svojim roditeljima sudjelovali su u projektu „Čitajmo mi, u obitelji svi“.

Projekt je 4.12.2015. službeno započeo odlaskom ruksaka s knjigama u Sarinu obitelj te je tokom godine putovala od jedne do druge obitelji naših učenika 3. razreda. S našim Josipom uspješno smo završili ovogodišnji projekt **Čitamo mi, u obitelji svi**. Knjige iz projekta stavili smo u knjižnicu. Međutim, knjige se tamo nisu dugo zadržale jer su ih učenici odmah po završetku projekta nastavili posuđivati.

Veseli čitači trećeg razreda

Martina Hunjadi učenica je koja je svojim dolaskom u prvi razred obogatila moj pedagoški rad i životno iskustvo, ali isto tako i iskustvo svojih prijatelja u razredu.

Prije osam godina, malena i nesigurna, ali živahna djevojčica ušetala je u prvi razred i pokazala nam svima kako nas različitosti zapravo mogu ujediniti i povezati.

Naime, Martina je djevojčica s oštećenjem vida (sljepa djevojčica), a to je oštećenje s kojim smo se moći prvačići i ja prvi puta susreli. Kažu da sit nikad ne vjeruje gladnemu, tako je i videćim osobama teško zamisliti svijet u kojem žive oni koji ne vide. Učili smo zajedno s Martinom, divili se njezinu odvražnosti, samostalnosti koju je nastojala postići. Svaki dan bio je za nas novo iskustvo, novi izazov! A svaki njezin uspjeh bio je i naš! Posebno su nam u sjećanju ostali dani provedeni u Školi u prirodi gdje smo 24 sata živjeli i disali s Martinom i ona s nama, prvi puta odvojena od roditeljske ruke.

Njezina topolina, prijateljstvo koje nam je pružila, njezina posebnost učinila je naš život bogatijim i lijepšim. Draga Martina, hvala ti na svakom trenutku provedenom u druženju, igri, učenju, hvala na prijateljstvu kojim si nas podarila, hvala na tvom krasnom osmijehu i veselju s kojim smo živjeli četiri godine!

Danas, kada te životni put nosi u širi svijet, mogu slobodno reći da sam ponosna što sam bila tvoja učiteljica!

Sretno na tvom životnom putu!

Snježana Dolenc, učiteljica od 1. do 4. razreda

MARTINA HUNJADI

S prijateljicom Hanom

Martina s razrednicom Marinom

Martina je učenica s posebnim potrebama, učenica koja unatoč hendikepu (sljepoća) pohađa redovnu školu i obavlja sve potrebne svakodnevne aktivnosti. Martinu sam upoznala u petom razredu osnovne škole i odmah primjetila kako je dobro integrirana u razrednu zajednicu. Od prvog dana svog školovanja imala je potpunu podršku prijatelja iz razreda, ali i učitelja koji su je poučavali. Dolaskom u šesti razred Martini se pridružila pomoćnica u nastavi Špela Skrt Keser. U razdoblju od 6. do 8. razreda Martina je imala dvije pomoćnice u nastavi, Špelu i Martu Ričko koje su odlično vodile Martinu i bile joj pomoći i podrška u učenju. Između Martine, ostalih učenika u razredu te Špele i Marte, tokom školske godine razvilo se jedno lijepo prijateljstvo. Tijekom osnovnoškolskog obrazovanja Martini u pomoći svaka dva tjedna dolazila je tiflopedagoginja Dagda Brakus iz COO Vinko Bek u Zagrebu. Dagda se trudila da Martina što lakše odradi i nauči zadane školske sadržaje. Martina je dijete koje uči na svoj način te je imala podršku u učenju u skladu sa svojim osobitostima. Podrška u učenju, ali i stjecanje životnih iskustava bili su učitelji koji predaju Martini, pomoćnici u nastavi, prijatelji iz razreda te svakako njeni roditelji. Svi smo pokušavali Martinu potaknuti da daje maksimum od sebe, da se ne srami i otvori prema svojoj okolini. Brinuli smo se o njoj, vodili je na odmore, u kuhinju i za Martinu dotad nepoznata mjesta. Iako povučenija i šutljivija u razredu uvijek me iznenađivala što je rado i bez pogovora sudjelovala na svim izvanučioničkim aktivnostima (izleti, maturalno putovanje). Na maturalnom putovanju iskazala se spremnošću da se upozna sa svim, za nju dotad nepoznatim, sadržajima kao što su vožnja kaurom, držanje luka i strijele, štetna dubrovačkim zidinama te na taj način osvojila simpatije svih prisutnih.

Draga Martina, draga mi je što sam bila dio tvog odrastanja i životnog puta i uvjeravam te da u tvom okruženju postoje osobe koje u tebe vjeruju, koje će ti biti pomoći i podrška u nastavku školovanja i životnog puta.

Marina Salajec, razrednica od 5. do 8. razreda

Iako se na prvi pogled čini tiha, sramežljiva i povučena osoba, kad ju bolje upoznate, ona je jedna vesela, topla, znatiželjna i društvena djevojčica. Nas se dvije družimo već drugu godinu i primjećujem da se na Martini vidi velika promjena na bolje. Otvorenija je, pristupačnija i vidno sretnija. Obje se nadamo da ćemo se nastaviti družiti i u srednjoj školi.

asistentica u nastavi
Špela Skrt Keser

Asistentica Špela i prijateljica Senada

Martina je učenica osmog razreda i svi ju jako dobro poznajemo. No ima li nešto što niste znali o njoj otkrijte u kratkom razgovoru koji slijedi.

Najveća novost i ponos u životu mi je... brat

IME I PREZIME: Martina Hunjadi

DATUM ROĐENJA: 11.11.2001.

MJESTO STANOVANJA: Đelekovec

MAMA: Dubravka

TATA: Kristijan

BRAT: Teo

BROJ CIPELE: 38

• Što misliš o svom razredu?

Misljam da su dobri i zahvaljujem im što su mi od prvog razreda uvijek pomagali.

• Tko ti najviše pomaže kod kuće oko škole?

Pomažu mi svi, ali ipak oko škole najviše mama.

• Koji predmet ti je najdraži i zašto?

Najdraži mi je glazbeni jer volim pjevati i slušati glazbu.

• Koji je tvoj najveći uspjeh u školi?

Moj najveći uspjeh je petica iz matematike.

• Što više voliš pismeni ili usmeni odgovor?

Više volim pismeni zbog toga jer mi je lakši.

• Kako se slažeš sa svojom asistenticom Špelom?

Sa Špelom se slažem super. Ona mi također pomaže i hvala joj na tom, lakše mi je i nadam se da će mi i u srednjoj pomagati.

• Koje se smiješne školske situacije rado sjetiš?

Sa Senadom sam se jedanput ljuljala i onda sam samo pala s ljuljačke, no ništa mi se nije dogodilo.

• Koju školu bi željela upisati i zašto?

Željela bi upisati cvjećarsku jer volim cvijeće i želim to u budućnosti raditi. Očekujem da će naučiti dosta o budućem zanimanju.

• Kako zamišljaš svoj posao iz snova?

Posao iz snova bio bi otvaranje vlastitog vrtnog centra.

• Čime se ponosiš?

Najviše se ponosim svojim malim bratom.

• Kakvu vrstu glazbe slušaš?

Slušam narodnu muziku, a najdraži pjevač mi je Željko Joksimović, a pjesma Skoplje Beograd.

• Da sada možeš biti bilo gdje na svijetu gdje bi bila?

Bila bih vjerojatno u Beogradu jer bih taj grad željela posjetiti.

• Poruka prijateljima iz škole?

Hvala vam svima i želim vas sreću u dalnjem školovanju.

2016., rano ujutro u 6.00 sati potpuno spremni.

Dugo smo se pripremali i znali smo što ćemo vidjeti i posjetiti. Međutim, u svakoj posjeti i razgledavanju smo spoznali ljepote Istre: prirodne, kulturne, povijesne i turističke. U dolasku posjetili smo grad Motovun, grad Velog Jože i grad filmskog festivala. Popeli smo se do samog vrha ovog rada smještenog na brežuljku u tri obrambena prstena.

Motovun

Pula Arena

Posjetili smo Jamu Baredine. Spustili smo se u dubinu od 60 metara i vidjeli čovječju ribicu.

Bili smo smješteni na poluotoku Verudela grada Pule u hotelu Brioni.

Drugog dana, osim kupanja uz morske valove i pjenu na plaži Ambrela, posjetili smo i razgledavali grad Pulu sa znamenitostima kao što su Arena, Slavoluk Sergejevaca te Augustov hram. Nakon

Pule, iz Fažane, brodom smo krenuli na najstariji NP Brijune. Razgledali smo zoo vrt, prirodne ljepote ovog otočja, povijesne spomenike, vozili se turističkim vlakićem po Velikom Brijunu, razgledali uvalu Vertiga te muzeje.

Trećeg smo dana krenuli u posjet Rovinju, romantičnom gradu s ulicama Carrera i Grisia. Očarao nas je svojom ljepotom kao i crkva sv. Eufemije.

Na Limskom kanalu smo sudjelovali u radionicama i upoznali način na koji se užgajaju školjke. Četvrti dan smo razgledali veliki pulski akvarij sa svim biljnim i životinjskim svijetom.

Sudjelovali smo u večernjem programu i pokazali samo neke svoje vještine.

Međusobno druženje i zabavljanje ostat će nam u dragoj uspomeni. U petak, poslije kupanja i ručka krenuli smo kući.

Na putu kući posjetili smo najmanji grad na svijetu Hum s 23 stanovnika. Vozili smo se Alejom glagoljaša, a posjetili smo i Opatiju.

U večernjim satima vratili smo se u Đelekovec gdje su nas dočekali zadovoljni roditelji.

U svim aktivnostima učenici su pokazali visoki stupanj opće kulture, primjereno ponašanja i vladanja.

Mira Adamović, razrednica 4. razreda

Školu u prirodi pod nazivom Istarski mozaik u pet dana proveli smo u zelenoj Istri u trajanju od pet dana. Krenuli smo u ponedjeljak, 30. 5.

MATURALAC 2015.

USPOMENA ZA CIJELI ŽIVOT

Se generacije rado se sjećaju svojeg maturalca pa smo svoje doživljaje i mesta koja smo posjetili im odlučili podijeliti s vama. Isplanirali smo put u središte Dalmacije koji je počeo 21. 6. 2015. Bio je to dugo isčekivan dan. Krenuli smo put Zaostroga gdje smo bili smješteni u hostelu. Tamo su nas dočekali animatori koji su nas cijelo vrijeme zabavljali te su se pobrinuli da nam nikada ne bude dosadno. U slobodno vrijeme organizirali su nam vožnju biciklom, vožnju kajacima te razne sportske aktivnosti. Najviše nas se dojmilo gađanje lukom i strijelom. Naravno, ne smijemo zaboraviti spomenuti gradove koje smo posjetili. Bili su to Split, Makarska, Dubrovnik, a najviše pamtimo Vid kod Metkovića gdje smo pokisnuli. Nikada nećemo zaboraviti prijatelje i pregršt lijepih uspomena koje nosimo u sebi, a sadašnjem 7. razredu želimo puno zabave na Hvaru.

U dobrom društvu s Držićem

Na zidinama Dubrovnika

Ana Posnjak, učiteljica engleskog jezika, na dalekim putovanjima

Zemlje osmijeha

Dragi čitatelju,
iako su dojmovi sa mojih putovanja preveliki da se smjeste u jedan putopis, ispričat ću Vam kako sam ljeti i zimu provela uz ekvator.

Kako vam opisati sjaj i bijedu crnog kontinenta, boje, zvukove, okuse, dočarati tu *hakuna matata* kulturu.. Prvu vam pomisao na Afriku, sigurna sam, izaziva safari u svjetski poznatom rezervatu Masai Mara-promatranje surovog lanca ishrane u divljini afričke savane. Međutim, moje je putovanje bilo začuđujuće puno kontrasta: prava mješavina kulture afričkih metropola, avanture, opuštanja i divlje prirode.. No, prije samog puta, obavezna je bila dobra priprema: cijepljenje protiv žute groznice, kupnja tableta antimalarika i repelenata.

Afrička ekspedicija započela je slijetanjem u Keniju i razgledom grada Nairobija te posjetom najvećem slamu Afrike - Kiberi. Sve oko mene bila je žuto-narančasta prašina, ljudi ovdje žive u bijednim uvjetima, kanalizacija se slijeva niz put, a odmah uz nju kuha se ručak, ali ljudi su veseli i vedri, otvaraju nam vrata svojih potleušića, iznenađeni što smo na njihovom terenu, a djeca su posebno nasmijana iako žive u tim neljudskim uvjetima. Primjerice, bombone koje smo im podijelili pojeli su s omotom. Zatim smo se uputili u sirotište za slonove kojima su u krivolovu stradale majke.

Slijedila je iscrpljujuća petnaestosatna vožnja natrpanim lokalnim busom kako bismo ušli u samo srce nacionalnog parka u susjednoj Tanzaniji. Autobusi ovdje nemaju voz nog reda, ljudi usred polja uskaču u bus sa kartonskom kutijom na glavi samo kako bi prodali čokoladicu ili sok. Vozač staje samo jednom, a ceste su neravne, pune rupa. Po dolasku, smjestili smo se u šatore podno akacija te noćili daleko od civilizacije, galame i stresa uz zvukove divljine i bezbroj zvjezda na nebu koje su izgledale kao da ih možete dohvati - jedan od nezaboravnih trenutaka! Naredno jutro probudili smo se vrlo rano i čekali izlazak sunca pored zebri, žirafa, bivola, slonova i lavova u prirodnom okruženju u savani. Na moje veliko oduševljenje, svjedočila sam i najvećoj migraciji gnuova u potrazi za hranom preko rijeke Mare pune krokodila koji su ih strpljivo čekali. I to je bilo posve prirodno, prirodnije od gledanja istog u nekoj dokumentarnoj emisiji.

Kako Afrika putnika ne ostavlja ravnodušnim dočarala mi je i posjeta pitomim selima koja kao da stoe u vremenu, direktni kontakt i druženje s plemenima i Masai ratnicima, vožnja svakavim dostupnim prijevozom kroz simpatične zaseoke, penjanje u visine Kilimandžara, posjeta sirotištu i nezaobilazno prisustvovanje satu engleskog jezika u lokalnoj školi. Svi su ljudi izrazito gostoljubivi, te bez obzira na uvjete života, većina ih posjeduje mobitel, pozdravljaju s *Jumbo* (Dobradan) i *Karibu* (Dobrodošao), i obožavaju ako im odgovorate na jeziku swahili i odmah vas nazivaju *rafiki*- prijateljem. Tako sam i ja naučila vrlo važan izraz: *Si nunoj čocote* - Ne kupujem ništa! J

Nakon toga, slijedili su dani opuštanja, pravi odmor na puder pjesku Zanzibara i prilika za sabiranje utisaka u hladovini palme na njegovim rajskim plažama, istraživanje džungle ovog tropskog otoka, šetnju pored stabla baobaba, mangrovih šuma, plantaže kave i ananasa te upoznavanje divovskih kornjača i naposljetku, dugoočekivano

plivanje s delfinima u otvorenom Indijskom oceanu.. Vrijeme ovdje staje, pa vam svi i govore *Pole pole* –samo polako. Najljepša stvar ovdje bila je svakako ogromna oseka te šetnja farmom začina- cimet, klinčić, papar...sve mirodije koje imamo kod kuće u paketićima sad mogu povezati sa izvornim oblikom. A kušanje tropskog voća, svježe ubranog sa drveća, posebno je iskustvo!

Ove godine fokus mog objektiva bilo je daleki istok, 12000 kilometara udaljena Kraljevina Tajland čiji je doživljaj potpuno drugačiji. Doputovala sam ovdje tijekom suhog i hladnog razdoblja, iako je temperatura dosegla 40 stupnjeva. Prvi šok pri dolasku u Bangkok je upravo i bila tropska klima, odjeća mi se prilijepila za tijelo, a osjećaj je bio kao da sam u sauni. Čizme sam zamijenila japanskama usret hrvatske zime, a na povratku kući dočekao me i snijeg. Od budističkih hramova do masaža kokosovim uljem, ovu je avanturu obilježila bogata povijest i jedinstvena kultura nacije koja s jedne

strane njeguje duhovnost, a s druge strane promiče brigu o tijelu i ugađanje svim osjetilima na egzotičnim plažama. Posjetila sam džungle krajnjeg sjevera gdje sam imala priliku jahati slona, pa do kristalnog mora i izoliranih plaža otoka Ko Phi Phi-a kojeg je prije desetak godina poharao tsunami. Ronila sam s tropskim ribama i družila s malim majmunima koji obitavaju na stijenama uz plaže. Pod topim nebom dočekala sam i Novu 2016., odnosno tajlandsku 2559. godinu! Zamislite samo doček Nove godine u takvom tropskom raju! Želim vam, da mi se i vi, dragi učenici, zaljubite u putovanja! Kao što i geslo naše najveće udruge putnika kaže, ona su naš trajni izvor za punjenje baterija koje užurban ritam svakodnevnice nemilice troši, gas koji nas tjera u nove avanture, a ujedno i kočnica koja nas tjeri da usporimo i uzmemo dan za sebe. Naša su najbolja škola, jer istražujući i upoznajući drugo, širimo vidike, postajemo tolerantniji i otvoreniji. Stoga, učite engleski kako biste se lakše povezali sa svijetom jer putovanje je znanje!

Ana Posnjak, učiteljica engleskog jezika

NAŠ PONOS UČENICKA ZADRUGA „MAK“

Makovi izrađeni od krep papira

Na 1. rođendanu Vrtnog centra Agrokuća

i poduzetničkog duha kod učenika te očuvanje tradicionalnih vrijednosti našeg zavičaja. Učenike smo uspjeli zainteresirati za aktivnosti koje smo ponudili, a u okviru izvannastavnih aktivnosti Uradi sam, Ekološko-bioška grupa, Mladi kemičari, Mali dizajneri, Tehnička i Likovna grupa. Proveli smo niz kreativnih radionica na kojima su nam pomogle i mame, bake, vanjski članovi i učitelji. Bile su to božićne i uskrsne radionice u suradnji s Udrugom žena Imbriovec i roditeljima naših učenika, radionica izrade makova od krep-papira u suradnji s gđom Šteficom Marijančić iz Imbriovca, radionica izrada tradicionalne đelekovečke tjestenine-požiraka s bakom Slavom Sabolić i mamom Jasnom Puhar te niz radionica koje su vodile učiteljice Sabina Matiša, Vanja Raletić, Monika Cvetnić i knjižničarka Dijana Pleadin.

Ove smo si godine zacrtali

Radionica izrade požiraka

Đelekovečki požiraki

promovirati ime naše zadruge - „Mak“ te smo u skladu s time i izrađivali predmete uporabne vrijednosti s motivom maka. Najviše smo u radu koristili salvetnu tehniku te na taj način izradili magnete od glinamola, ukrasne vrećice od tapeta, posude za olovke od limenki i druge proizvode.

Ipak, najdraži su nam proizvod požiraki upakirani u platnene vrećice, a upravo smo se tim proizvodom u travnju ove godine prvi put predstavili na Županijskoj smotri učeničkih zadruga, gdje smo osvojili odlično 3.mjesto. To smatramo najvećim uspjehom u ovo kratko vrijeme, a to je zasigurno dokaz da smo na dobrom putu. Osim na spomenutoj smotri, Zadruga se dva puta predstavljala u radio-emisijama „Biljni svijet“, koje smo snimili u suradnji s Vrtnim centrom Agrokuće iz Koprivnice, a u prostorima samog Vrtnog centra izložili smo svoje uratke na proslavi 1. rođendana tog centra. Priznanje za svoj uređeni štand dobili smo i od Turističke zajednice Koprivničko-križevačke županije u okviru projekta „Vuzmena košarica“, a veliko zanimanje naših mještana probudili smo postavljenim štandovima prije Božića u Domu kulture i prije Uskrsa u samom centru Đelekovca.

Uz sve spomenuto, kontinuirano brinemo o okolišu škole te smo posadili nova stabla i

uredili cvjetnjake. Za sve to zaista treba puno volje, truda i rada zadrugara te svi oni zajedno zaslужuju veliku zahvalu.

Osobito nam je dragو što imamo puno odraslih članova među mještanima Đelekovca, a vlasnici Obiteljskih poljoprivrednih gospodarstava i obrtnici iz Đelekovca nesebično su nam pomogli uplatom donacije za početak našeg rada. Svima od srca zahvaljujemo na podršci i pozivamo da se i dalje uključe u naše aktivnosti. Zajedništvo je važno i nastojat ćemo i dalje održavati suradnju i uključivanje u razne aktivnosti i projekte u svrhu promocije vlastitog mjesta i običaja.

Magnetići s motivom maka i leptira plavca

RAZMIŠLJAM O...

(2014.)

(2015.)

(2016.)

Nakon OSNOVNE ŠKOLE želim upisati...

...školu za veterinarskog tehničara zato što volim životinje i želim im pomagati.

Antonia

...opću gimnaziju zato što još ne znam čime se želim baviti, a u gimnaziji će steći osnovno obrazovanje za daljnje školovanje.

Jelena

...školu za elektrotehničara zato što me zanima elektronika, popravljanje i sastavljanje aparata.

Ivan

...školu za pomoćnog cvjećara zato što se time inače bavim i volim taj posao.

Spomenka

...školu za malara zato što treba uvijek malati zidove i smatram da je to za mene idealno zanimanje.

Luka

...školu za pomoćnog cvjećara zato što volim cvijeće i želim biti okružena cvjetnim mirisima.

Martina

...gimnaziju zato što mi ta škola pruža dodatnu pomoć u izboru zanimanja kojim se želim baviti.

Stjepan

...školu za fizioterapeuta zato što mi se to zanimanje sviđa.

Sara

...elektrotehničku školu zato što mislim da će tamo iskoristiti sav svoj potencijal.

Denis

...školu za pomoćnog cvjećara zato što je to za mene lagana škola. Nema matematike i fizike, jer ova dva predmeta su mi najteža. Obožavam cvijeće, imaju lijep miris i boju latica.

Klaudija

...školu za autolimara zato što doma pomažem tati kad zatreba nešto oko limarije na autu i zato što planiram otvoriti autolimarski obrt.

Marko

...opću gimnaziju zato što smatram da mi je to dobra podloga za daljnje obrazovanje.

Ana

...školu za elektrotehničara zato što volim ampre, volte i spojeve (na slijepo) :

Dominik

...opću gimnaziju zato što mislim da će najlakše odabratи željeni fakultet.

Mario

...školu za pomoćnog cvjećara zato što još nisam sigurna što bih točno upisala, ali se nadam da će mi biti lijepo jer volim miris cvijeća.

Senada

...poljoprivrednu školu zato što me to zanima i hoću se time baviti.

David

...medicinsku školu zato što volim i želim pomagati drugima.

Ana-Marija

OSMAŠI i BIVŠI UČENICI

Svojim dolaskom počastili su nas bivši učenici naše škole i u ugodnom razgovoru s osmašima proveli sat vremena.

Tako je Ana Đurdina, učenica 1.razreda Srednje škole, smjer Farmaceutski tehničar, učenicima predstavila svoju školu, a osobito svoje usmjerenje, osvrnuvši se na bitne značajke svog školovanja.

Obrtničku je školu predstavio Dominik Vuljak, učenik 1.razreda smjera Tehničar za računalstvo, a najviše je govorio o četverogodišnjim zanimanjima te o stručnim predmetima kojih je podosta i koji učenike odlično pripremaju za nastavak školovanja u ovom zanimanju.

Među učenicima - gostima našlo se i dvoje maturanata.

Tajana Levak, učenica 4.razreda Opće gimnazije predstavila je svoju školu, govorila o prednostima koje nudi gimnazijsko obrazovanje te iznijela vlastito iskustvo o predmetima, načinima učenja i postizanja uspjeha.

Zvonimir Vlah bio je predstavnik petogodišnje medicinske škole koju upravo završava ovih dana. I on se osvrnuo na prednosti i nedostatke koje nosi školovanje u ovom zanimanju te o mogućnostima koje nudi završena petogodišnja medicinska škola.

Ovo je druženje bilo odlično iskustvo za naše osmaše, a zasigurno će im pomoći u izboru koji je zamalo pred njima. Svima im želimo puno uspjeha u nastavku školovanja.

Dragim nam gostima zahvalili smo na dolasku prigodnim poklončićima te im poželjeli uspješan nastavak obrazovanja, osobito maturantima pred kojima je prava životna odluka.

S našim bivšim učenicima gimnazijalcima

Posjet srednjim školama

U sklopu priprema za upis u srednje škole, našim osmašima ponuđeno upoznavanje srednjih škola na području Koprivnice. Posjetili su Gimnaziju Fran Galović te Srednju i Obrtničku školu u Koprivnici. Na upoznavanju s ravnateljima, pojedinim djelatnicima i samim prostorom škola sudjelovali su svi zainteresirani učenici osmih razreda. Učenici su bili oduševljeni školskim prostorima, izvrsno opremljenim učionicama i mogućnostima koje pružaju škole. Za vrijeme upoznavanja školskih prostora susreli su naše bivše učenike, sada polaznike koprivničkih srednjih škola. Bivši su ih đaci podržali u njihovom izboru, a mi im također želimo puno uspjeha prilikom upisa, kao i u dalnjem školovanju.

Posjet Obrtničkoj školi

Stare, poderane, iznošene cipele nisu zaslužile
drugo nego da budu obješene o... školsku ogradu.

Tako Luka sada ima...

BOSE NOGE

Stih je RIMASTI. (ima rime, vezani stih)

Himna se IZVOĐAVA u svečanim prilikama!

Ptice se linjaju. (mitare)

Što izvozi Danska?
Izvozi smeće.

Tko je urar?
Muško od ure!

Koja se država nalazi
pokraj Hrvatske?
Kina.

Tri mušketира

Druga riječ za
pastira je BIRKAŠ!
(čoban)

Are you talking
to me?

ŠKOLSKI Biseri

Kuća boga Truta Frana.
(Kuća boga Anubisa)

Božidar
Prosenjak
je studirao
ROMANTIKU!
(romanistiku)

Ne, ne volimo
zelenu boju

Po čemu je poznata Finska?
(Po proizvodnji mobitela Nokia).
Po Djedu Mrazu.

Spremni za ljetne praznike

Što je zaimača? (velika žlica s polukuglastim
dijelom za zahvaćanje iz lonca i raspoređivanje
tekuće i žitke hrane; grabilica, kacjola, kutil,
kutalj, kutao, šeflja, zaimač, zaimača)

- nekakav kolač
- zdela kakva
- košulja

Điha, zebro, đihaaaa

Pukla cijev u školi

9. Razred

OSNOVNA ŠKOLA
MIHOVIL PAVLEK MIŠKINA
Đelenovec

ŠK.GOD. 2015./2016.

